

Valentina, mijn thuis

Valentina, Valentina, waar moet ik beginnen? Ik begin bij het begin en bij elke letter die ik schrijf met mijn doorleefde toverstaf van nachtzwarte inkt en verbeelding, krimp ik in elkaar. Ik bibber en tril. Wellicht is dat de reden dat ik je deze brief pas veertien jaar later schrijf. Kan schrijven. Maar ik schrijf hem nu en er is geen weg terug.

Negentien december. Het sneeuwde in Rome en de moleculen in de lucht voelden zachter, liever, dan ze ooit al hadden gevoeld. Alles wat ik bij me had was mijn dierbaar koffiebruine koffertje. De enkele straatlantaarn die geplant stond op de verlaten straat flikkerde alsof hij niet kon kiezen tussen donker en licht. Mijn schoenen zompig en zwaar. Een warme bar en ik voelde me vrij. Geen bestemming, geen plan.

Negentien december. Toen jouw ijsblauwe ogen voor het allereerst de tango dansten met de mijne en ik voor het eerst voelde wat thuiskomen was. Het noodlot geschiedde en ik was noodlottig verloren. Alle moleculen zakten neer en plakten angstig tegen mijn lichaam. Niet alleen mijn voeten voelden zwaar maar mijn hele zijn was verzwaard, als het ware, versteend. Alsof jij Medusa was en ik jou in je dodelijke ogen had aangekeken. De loodzware moleculen zou ik nooit meer van mijn lichaam kunnen trekken, ook al probeerde ik dat de afgelopen jaren met alle kracht die ik bezat.

Ik had al veel van de wereld gezien, vulde mijn leegte door van continent naar continent te vluchten. Maar Valentina, Valentina, toen ik jou ontmoette in die maffe bar in Rome, was die leegte gevuld. Ik had mijn thuis gevonden.

We brachten negenentwintig dagen met elkaar door. We vierden Kerstmis in je bescheiden appartement en jij was het cadeau. Je bood me je dunne matras aan om mijn ogen op te sluiten en ik beken je, in geen enkel bed, zelfs niet diegene met de meest luxueuze, dikke matrassen, kon ik nog de slaap, zoals ik hem tevoren kende, vatten. Alles wat ik kende waren nachtmerries. En misschien was mijn leven na jou wel een nachtmerrie. Ik had jou gekend en Valentina, na jou, was er geen ik meer en dat maakte me doodsbang. Ik ben slapeloos en hopeloos.

Negentwintig dagen, een zielsvervlochten reis zonder spijt. We bakten koekjes, Valentina, en zelfs nu ruik ik de geur nog. Niets proefde sindsdien nog zo zoet. Het leven na Rome werd bitterzoet. Jij en de boterzachte koekjes lieten een zoete smaak in mijn mond achter, het bittere kwam later. Het bittere kwam door het besef.

De noten van ons nummer reizen door mijn hoofd, ze lieten een eeuwig spoor van echo's achter en het viel niet uit te wissen. Hoeveel sneeuw er ook viel in Rome toen. De echo's werden oorverdovend luid en ik werd bezweet wakker, Valentina. Ik denk dat het hartekoorts was. Je streelde het zweet van mijn parelachtige huid en verzekerde me dat alles goed zou komen.

Valentina, ik herinner me die laatste maanbeschenen nacht vol fluisterzucht. Ik herinner me alles en ik herinner me alles maar al te goed.

Het spijt me, Valentina. Het spijt me dat ik, temidden van ons bestaan, ons, wij, jij en ik, jou heb achtergelaten die nacht en ik de hagelbui trotseerde. Ik was te jong om te beseffen dat ik in plaats van je, zonder dat je dat wist, je een laatste blik vol liefde te geven ik je voor altijd had moeten blijven bewonderen.

Ook al had mijn liefde voor jou me doen sterven, mijn hart zou voor altijd thuis zijn bij jou, Valentina. Want je was voor mij, en zelfs de herinnering aan jou, zovele jaren later, datgene waar ik altijd wanhopig naar op zoek was geweest. Valentina, mijn thuis.

Een laatste kus om je te bedanken, een onzekere kus die een nieuw begin kan inwijden, een geladen kusje op je rechterwang of wat ik je ook geven mag.

Jouw Valentino